

Kirkkolaiva hartauskirjoitus 10.8.2016

Koulutie

Minun koulu-urani on kestänyt tähän mennessä kohta 20 vuotta ja olen loppusuoralla, sillä jätin kesälomani aikana väitöskirjastani ensimmäisen version professorini kommentoitavaksi. Odotan punakynän merkintöjä ja professorini korjausehdotuksia. Olen budjetoanut väitöskirjatyöskentelyyni vielä puolitoista vuotta aikaa, joten pystyn vastaamaan professorini täydennyskommentteihin lukemalla vielä tuhansia sivuja kirjallisuutta ja poimimalla vastauksia teoreettisesta viitekehystäni. Yhtä kaikki, koko elämäni on ollut jatkuvaa oppimista, mutta edelleen sydämeni sykähtää näin elokuussa, kun näen uudenuutukaisia koulureppuja ja koulutarvikkeita myynnissä. Palaan muistoissani lapsena alakoulun pihalle ensimmäiseen koulupäivään ja niihin jännittäviin tunnelmiin.

Pyhän 7.8. aiheena on itsensä tutkiminen ja pyhän sanasta piirtyy esiin minulle käsitteenä nöyryys. Nöyryys sanana oli kreikan alkukielessä ja uuden testamentin alkuperäiskielessä jotain halveksittavaa tarkoittavaa ja vasta kristinuskon myötä sanalle saatiin kielteisen sijaan eri konnotaatio. Sanotaanhan pyhän evankeliumissakin (Luuk. 18:14), että ”(...) Jokainen, joka itsensä korottaa, alennetaan, mutta joka itsensä alentaa, se korotetaan”. Nöyryys ei tarkoita itsensä tekemistä pienemmäksi vaan oman riippuvuuden tunnustamista. Kristus itse on esimerkkinä tästä, sillä kun Jeesus sanoo olevansa nöyrä (Matt. 11:29), niin hän tarkoittaa olevansa riippuvainen Jumalasta ja kantavansa tämän riippuvuuden nöyrästi harteillaan.

Kristus on esimerkkinä ja hänen antamansa esikuva on se, että me tunnustamme avuntarpeemme, jonka jälkeen me voimme päästä hänen luokseen oppimaan mitä todellinen nöyryys on. Nöyryys on oikea asenne Jumalan lapsena, jollaiseksi meistä jokainen on kutsuttu. Tästä kutsusta voi lukea vaikkapa efesolaiskirjeen neljännen luvun kahdesta ensimmäisestä jakeesta: ”(...) kehotan teitä siis elämään saamanne kutsun arvoisesti, aina nöyrinä, lempeinä ja kärsivällisinä. Auttakoon rakkaus teitä tulemaan toimeen keskenänne”.

Kerroin alussa omasta koulutiestäni. Kerroin siitä, kuinka tämä vuodenaika palauttaa minut muistoissani alakouluni pihalle nuorena saparopäisenä ja pisamakasvoisena tyttönä. Kun katson koulu-uraani taaksepäin, koen suurta nöyryyttä paitsi sen vaatimaa työtä, mutta myös saamiani mahdollisuuksia kohtaan. Rukoillen kiitän ja pyydän Jumalalta siunausta kaikille koulutiensä aloittaville sekä siinä jatkaville!

Marja-Riitta Ojala, Simon seurakuntapastori ja Helsingin yliopiston sosiaalietiikan tohtorikoulutettava